

και περιστοιχιζόμενος υπό φίλων εισήλθον θριαμβευτικώς εις την αυλήν του σχολείου, ως στρατηγός επιστρέφων εκ νίκης νινός. Δέν είχεν ελλη ακόμη ο διδάσκαλος και τὰ παιδιά καθ' ύμλους έπαιζον ευθύμως εις την αυλήν. Το παιδίον αγαπή την συντροφίαν ως το πρόβατον και διά τούτο ή πρώτη μου έντύπωση ήτο ευάρεστος. Ένόμιζον ότι το σχολείον είνε τόπος όπου συναγονται τὰ παιδιά δια να παιζωσι. Μετ' ου πολυ όμως μια φωνή «ο δάσκαλος έρχεται!» ήκούσθη και έν τω άμα ή ευθύμια έπάγωσεν, ο θόρυβος έσβυσε, τὰ παιγνίδια έπαυσαν και έκαστος έσπευσε να αναλάβη τὰ βιβλία του.

Κάπολος άριστος φόβος με κατέλαβεν εισερχόμενον και έδω έτρεπόμενη εις φυγήν, άν δεν με ενεθάρρυνεν ή παρουσία του αδελφου μου. Προς μεγαλειέτηραν μάλιστα ασφάλειαν τον εκράτουν από του ένδύματος. Μάτην ο διδάσκαλος επέμενε να με καθίση πλησίον άλλων μαθητών' επ' ουδενι λόγω ένδουν να αποχωρισθώ του φυσικού μου προστάτου, άν και ήσθανόμην ένδομύχως ότι καθόλου δεν τον είχον ευχαριστήση την ήμέραν εκείνην, διότι ουδέ καν τον χαριτί του είχον δώσει να γλυψή, ως μοι είχε ζητήση. Έκαθόμην πάντες επί μακρών τιτων σανίδων, τας όποιας μετά ταυτα έμαθον ότι ονομάζονται θρανία. Προς των θρανίων εκειτο μια τράπεζα κατεστημένη από κηλιδας μελάνης και επ' αυτής εις κώδων έσκωριασμένος και μια δέσμη ράβδων, των όποιων την χρήσιν δεν έβράδυνα να μάθω. Άνωθεν, επί του τοίχου, ήτο ανηρητημένη εικόνη του Ίησού Χριστού με τον ακάθιστον στεφανον επί της κεφαλής, συμβολίζουσα ότι το σχολείον εκείνο ήτο μάλλον τόπος μαρτυρίου ή απολαύσεως και μαθήσεως.

Και κατ' αρχάς ο διδάσκαλος, εις ύψηλός, οστεωδής ανθρωπος, με ήμιστά συμπαιητικήν φυσιογνωμίαν, ήρχισε να εξετάζη τους μαθητάς τους καθημένους εις το πρώτον θρανίον, και ένα ένα με την σειράν, τους έδερεν αλύπητα. Βλέπων αυτός συστρεφόμενος εκ των πόνων, φουσάντας τας παλάμας αυτών ως να εκρώνον, ακούων αυτούς ολαλύζοντας και παρακαλούντας μετά δακρύων τον διδάσκαλον να τους συγχωρήση, έσκεπτόμην ότι βέβαια αυτοί θα έφαγον το γλυκό δια να τους δέσην έτσι ο δάσκαλος, διότι εγω εις το σπίτι μας τότε μόνον έτρωγα ξύλο από την μητέρα μου. Και περιέφερον τὰ βλέμματά μου γύρω εις την αίθουσαν δια να ανακαλύψω που είναι το γλυκό. Ουδέν ίχνος όμως αυτού έβλεπον. Και βέβαια, έσκεπτόμην, πως είνε δυνατόν να υπάρχη γλυκό, αφού τόσο πολλοί εκλεψαν. Έθεώρουν δε έμαυτον εξησφαλισμένον από του ξυλοκοπήματος, διότι όχι μόνον δεν έφαγον γλυκό, άλλ' ουδέ καν είδον τοιοϋτον.

Παρήλθε μια ώρα, δύο, και όμως το σχολείον δεν έτελείωνεν. Έως πότε θα έκαθήμεθα καρφωμένοι επί των σανίδων εκείνων; Έξω έλαμπε λαμπρός φθινοπωρινός ήλιος, εις τον απέναντι κήπον έβλεπον δια του παραθύρου πολλά χρυσίζοντα πορτοκάλια, δεν έλειπον δε και λίθοι δια των όποιων θα κατέρριπτον πέντε-έξ, εάν ήμην ελεύθερος. Έρχισα να στενοχωρούμαι και ήρώτησα τον αδελφόν μου, πότε θα φύγωμεν επί τέλους από εκει. Εκείνος αντί απαντήσεως απέσπασεν από των βλεφαριδων του δύο-τρεις τρίγας, τας εδίπλωσεν εις ένα χαρτάκι, το έρριπεν εις το μέρος όπου περιεπάτει ο διδάσκαλος και μου ειπε: «πρόσεχε, άμα ο δάσκαλος πατήση το χαρτάκι, θα σχολάσωμεν». Ητο τοϋτο σνήθης μέσον παρά τοις μαθηταίς, δια να έπισπεύδωσι την λήξιν των μαθημάτων, χωρίς ή αποτυχία να τους απελπίζη. Ούτε ήλιος πλέον ουτε πορτοκάλια με ένδιεφερον. Έκάρφωσα τὰ βλέμματά μου εις το χαρτάκι και άνέμενον μετά συγκινήσεως την στιγμήν κατά την όποιαν ο βαρύς ποϋς του διδασκαλου θα το επάτει. Ουτος εθηνμάτιζε κατά μήκος της αίθουσης έχων τας χείρας έσταυρωμένας όπισθεν. Την πρώτην φοράν διήλθε μακράν αυτου, την δευτέραν ολίγον έλειψε να το πατήση, την τρίτην πλέον ολοκληρος ο ποϋς επάτησεν επ' αυτου. Δεν ήδυνήθη να κρατηθώ από την χαράν μου, επήδησα από της θέσεώς μου και κροτών τας χείρας εφώναξα δυνατά: «επάτησε, επάτησε!».

Πάντες οι μαθηταί έστράφησαν προς έμε και ήρχισαν να γελάσιν, ο δε διδάσκαλος συνωφρυμένος με έπλησίασε και κατέρφεν επί της παρειάς μου ισχυρόν ράπισμα.

Με το ράπισμα εκείνο άνόμισα ότι ολοκληρον το σχολείον κατέπεσεν επί της κεφαλής μου. Και πραγματικώς, όλη εκείνη ή ευχάριστος έντύπωση την όποιαν μοι επροξένησεν ή πρωινή εισοδός μου εις την αυλήν κατασυνετριβή, εξηφανίσθη και αντί αυτής εσηηματίσθη ή πεποίθησις, ότι το σχολείον είνε τόπος βασάνων και δακρύων.

Έξω ήτο ή ελευθερία και χαρά, έντος σιλαβιά και δάκρυα. Το παράθυρον ήτο ανοικτόν. Δεν έδίστασα. Με έν πήδημα εύρεθην εις την οδον και μετά πέντε λεπτά εις την οικίαν μας. Πηνιγόμενος υπό των λυγμών, εδήλωσα ωρισμένως και άμετακλήτως εις την μητέρα μου ότι επ' ουδενι λόγω έννοω να πατήσω τον πόδα μου πλέον εις το σχολείον, όπου τρώγει τις ξύλον χωρίς τουλάχιστον να φάγη πριν και γλυκό.

Αι απειλαι του πατρός και αι θωπείαι και υποσχέσεις της μητρός ουδύλως ίσχυσαν, την επομένην πρωίαν, να με πείσωσι να επανέλθω εις το σχολείον.

Αλλ' ο,τι δεν κατώρθωσαν ταυτα κατώρθωσε μια εικόνη της Διαπλάσεως, και ιδου πως. Άπέναντι της οικίας μας ήτο το σχολείον των ηηλέων, όπου έδιδασκεν ή δασάλα Άργυρά, ως την απεκαλούμεν — Θεός σ' γγωρέσ' την, άν έχη αποθήνη. — Ητο στενή φίλη της μητρός μου και το πλειστον του ελευθέρου χρόνου της διήρχετο παρ' ήμιν. Έζητήθη λοιπόν ή συνδρομή της και ως διδασκαλίσεως και ως φίλης. Όταν έμαθε περι τίνος πρόκειται, προσήλθε φέρουσα και έν φυλλάδιον της Διαπλάσεως επί του όποιου ήτο μια εικόνη: Δύο παιδιά, αδελφός και αδελφή, επήγαιναν εις το σχολείον με το χλόνη. Όσοι έχετε τους πρώτους τόμους της Διαπλάσεως, παρατηρήσατε και θα την εύρετε την εικόνα ταύτην. Δεικνύουσα λοιπόν τα δύο παιδιά, ήρχισε με γλυκείς λόγους και με θωπείας να με συμβουλεύη να υπάγω εις το σχολείον δια να γείνω καλός ανθρωπος κτλ. Άκούων ταύτην, ένόμιζον ότι τα παιδιά εζωντανεύουν και γελαστά γελαστά με προσεκάλουν μαζί των εις το σχολείον. Τα ήκουον να μου λέγωσιν: «Έλα μαζί μας εις το σχολείον, μην είσαι κακόν παιδί. Ίδε την μητέρα σου πόσον λυπειάται!» Μου επέρασαν την σάκκην εις τον ώμον, χωρίς να αντίσταθώ, με έλαβεν ο αδελφός μου εκ της χειρός και χωρίς να το καταλάβω εύρεθην πάλιν εις το σχολείον. Έκτοτε έφαγον πολλάς φορές ξύλον! και περισσύτερον μάλιστα, άλλα δεν επήδησα πλέον από το παράθυρον. Έσυνήθισα. Τι νομίζετε; και το ξύλον μια συνήθεια είνε' άν δεν πιστεύετε, δοκιμάσατε.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΒΡΥΣΗΣ

Το νεράκι από τη βρύση τρέχει χρόνια και καιρούς, πρώτα-πρώτα-να ποτίση— άμπελοδενδρα κι' άγρούς' και κυλάει και πηγαίνει σε λουλοδδια και φυτά τα ποτίζει, τα ξεπλένει και ποτέ δεν σταματά.

Στον κρουνο κορίτσι φέρνει για νεράκι τα σαμινιά, τα γεμίζει και τα παίρνει κ' ύστερα όλ' ή γειτονιά θα γεμίση τα δικά της. Και τα χείλια του, σεργνά, τα δροσίζει, σαν περνά, ο ταλαίπωρος διαβάτης.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪ'ΙΤΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Περύληγες των προηγουμένων: — 'Ο Τιαρκος έχει ακολουθήση τον Βασιλέα της Ρώμης εις την Βιέννην. Η Ζινέττα, μετά την πτώση του Ναπολέοντος και την παλινόρθωση των Βουρβόνων, έχει χάση την πελατεϊαν της. Μόνον ή κυρία Σαν-Ζέν ηγαινει ακόμη εις το δαντελλοπωλείον της. Ένα βράδυ εισήλθον εκεί τυχαίως και δύο κυρίαί της παλαιάς άριστοκρατίας, ύπηρεούσαι εις την Αλήν. Η κυρία Σαν-Ζέν καις όμιλει ζωηρώς ύπερ του εξοριστου Ναπολέοντος και εναντίον του Λουδοβίκου ΙΗ', και τας παραγγέλλει να ειπουν εις τον Βασιλέα των, ότι υπάκουον ανθρωποι που προιμοϋν ακόμη τον πρώτον.

— Θα το πούμε! απήνησαν αι κυρίαί φύγουσαι με θυμόν, και να είσθε βεβαία ότι θα μας θυμηθήτε! χαιρετε!

— Δεν αμφιβάλλω! ειπεν ή κυρία Σαν-Ζέν. Όταν ο Βασιλεύς είνε αρθριτικός και δεν μπορή να περπατήση, τότε ες το πόδι του τρέχει ή Αστυνομία. Μα να τή βράσω εγω την Αστυνομία σας! Χαιρετε!

Έκλεισε παταγωδώς την θύραν όπισθεν των δύο κυριών, και απέστρεψεν εις το καθισμά της ασθμαίνουσα.

— Τόσω το καλλίτερο! Ελεγεν' αυτές ή καρναξές μ' έκαμαν κ' εξεθύμανα. Θα έσκαλα άν δεν τους τάψαιλα μια μέρα! Τόσο το καλλίτερο!..

— Τώρα όμως δεν μας μένει παρά να κλείσωμε το μαγαζί! υπέλαβεν ή κυρία-Σαμπώ.

— Αυτό έννοείται, απήνητησεν ήσύχως ή στραταρχίνα και να φύγωμε όλες για το Κομπώλ, για το κτημά μου, όπου λογαριάζω να ποσυρθώ με τον άνδρα μου' γιατί ύστερα από τη σκηνοϋλα αυτή με τες καρναξές, δεν ήταν πολυ φρόνιμο να μέינוμε ες το Παρίσι.

— Μας παίρνεται λοιπόν μαζί σας; ήρώτησεν ή Ζινέττα.

— Θέλει και ρώτημα; Κ' εκεί-πέρα θα χρειάζωμαι ασπτόρροχα. Έπειτα, δεν πιστεύω να φαντάζεσαι ότι θα σε άφισω εδω άπροστάτευτη, αφού εξέθεσα πρό όλίγου το μαγαζί σου. Κλείσατέ το λοιπόν και έλατε μαζί μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Έπλησίαζαν μεσάνυκτα. Αι έρημοι στοαί του Παλαι-Ροαγιαλ εφωτίζοντο αμυδρώς από όλίγα φανάρια κρεμασμένα εις τας άψίδας. Δύο άνδρες, οι όποιοι από την ένδυμασίαν των άγνωρίζοντο εύκόλως ως ανήκοντες εις την βασιλικήν Αστυνομίαν, —μαύροι μανδύαι με κοντόν επινώτιον, λευκόν σήμα εις το μαύρον ύψηλόν καπέλλον, — συνωμιλουν περιπατούντες πρό της κλειστής θύρας του καταστήματος της Ζινέττας

— Ξέρεις τί συνέβη εδω-μέσα το απόγευμα;

— Φαίνεται ότι κυρίαί της αλλής εξυβρίσθησαν από όπαδούς του αυτοκράτορος.

— Και γι' αυτό μας έστειλαν εδω;

— Φαίνεται, ότι το μαγαζί αυτό είνε εστία βοναπαριστιών.

— Αλήθεια; Δυό ώρες όμως που

— Η κυρία Σαν-Ζέν! άνεκραξεν ο άνδρας εκπληκτος, μόλις είδε την στραταρχίνα.

— Λευκοθέα! Κορμά!; δεν είσθε λοιπόν ετην Έλθα;

— Σούτ! απεκριθη ο πρώην αξιωματικός του Ναπολέοντος' είνε μυστικός του Κράτους!

— Όχι δά! έκαμεν ή Δούκισσα, κατακόκκινη από την χαράν της' μήπως πρόκειται να επιστρέψη ο Κονταδεκανέας;

— Ίσως, απεκριθη ο Λουδοβίκος Κορμάς' τώρα όμως πρόκειται περι του Βασιλέως της Ρώμης.

— Ίσα-Ίσα που γι' αυτον μιλούσαμε τώρα και μεεις! ειπεν ή Δούκισσα δεικνύουσα την εικόνα του Ίζαμπαί την καρφωμένην εις τον τοίχον' να το το άγγελάκι μας!

«Σούτ!... είνε μυστικός του Κράτους!» (Σελ. 343, στ. 6'.)

φυλάμε απέξω, δεν είδα να ελθουν πολλοί.

— Δεν είνε και τόσο άνόητοι να ελθουν άπόψε, ύστερ' από τη σκηνή του απογεύματος!

— Και αφού φυλάμε μεεις!

Οι αστυνομικοί εξηκολούθησαν τον μελαγχολικόν περίπατον των έξωθεν του καταστήματος της Ζινέττας, το όποιον, άν και το έβλεπαν κατάκλειστον και το ένόμιζαν έρημον, την ώραν εκείνην ήτο γεμάτον. Άς εισέλθωμεν. Άκίνητοι εις το σκότος και την σιωπήν, είκοσι άνδρες με μακράς ρεδιγώτσας, μ' ερυθράς ταινίας εις την κομμιδοόχην και με χονδράς ράβδους εις τας χείρας, έστανται ως περιμένοντες κάποιον σύνθημα.

Έξαφνα το πάτωμα, εφωτίσθη, το τετραγώνον σέπασμα μιάς καταπακτής ανυψώθη βραδέως, και εφάνησαν από κάτω τα ξαυθά μαλλιά της Ζινέττας.

— Είνε όλοι εδω; ήρώτησε σιγα ή νεάνις.

— Ναι, απεκριθη ο Λουδοβίκος Κορμάς.

— Τότε, κύριοι, κατεθήτε, ειπεν ή Ζινέττα' υπάρχει μια σάκλα' Αλλά σιγα, χωρίς κρότο.

Ένας-ένας, προσέγοντες να μην ακουστοϋν διόλου, οι άνδρες εξηφανίσθησαν από την ήμιάνοικτον καταπακτήν. Ο Λουδοβίκος Κορμάς απέμεινε τελευταίος. Από μίαν χαραμάδα του παραθύρου εβεβαιώθη πρώτα, ότι οι αστυνομικοί απέξω εξηκολούθουν άνυποπτοι τον περίπατον των. Ύπειρα εις ήλθε και αυτός εις την καταπακτήν, την όποιαν εκλεισεν έπιμελώς υπεράνω της κεφαλής του κ' έστερέωσε δια σιδηρού μοχλού. Και κατελθών την κλιμακα, εύρεθη έν τω μέσω των μυστηριωδών εκεινων ανθρώπων, οι όποιοι είχαν προηγθη, μέσα εις εύρύχωρον θολωτόν υπόγειον, επαρκώς φωτιζόμενον υπό πολυ αριθμων κηριων. Είς τον τοίχον ήτο καρφωμένη ή εικόνη του Βασιλέως της Ρώμης, ή ίδια εκείνη, την όποιαν είχε φέρη το απόγευμα εις το μαγαζί της Ζινέττας ή κυρία Σαν-Ζέν.

— Κύριοι, ειπεν ή Ζινέττα, εδω μπορείτε να μιλήτε άφοβα' το υπόγειον είνε ασφαλές και απέξω δεν ακούεται τίποτε.

— Άλλως τε, προσέθεσεν ο Λουδοβίκος Κορμάς, οι αστυνομικοί δεν το ξεύρουν,

Πραγματικώς, το υπόγειον εκείνο συνεκινώνει δια μυστικού διαδρόμου μ' ένα παράλληλον δρομίσκον της στοάς του Παλαι-Ροαγιαλ, ο όποιος ώδηγει εις την οδον Μονπανσιέ. Πριν γίνη δαντελλοπωλείον, το ισόγειον ήτο χαρτοπαικτεϊον. Οι δε χαρτοπαίκτηι είχαν

κατασκευάσει το υπόγειον, πρώτον διά να εύρουν το κατάστημα, και δεύτερον διά να έχουν μίαν μυστικήν εξοδον, διότι κατεδιώκοντο υπό της Αστυνομίας. Το μέρος λοιπόν ήτο καταλληλότερον διά την συνάθροισην εκείνην των όπαδών του Ναπολέοντος, φίλων και συναδέλφων του Κορμά, αξιωματικών δηλαδή εις διαθεσιμότητα όπως αυτός.

— Φίλοι μου, τους είπεν όταν συνήθροισθησαν όλοι ήλθεν ή στιγμή να σας αποκαλύψω το σχέδιον, το όποιον άπεφασίσαμεν να εκτελέσωμεν.

— Ναι, ναι! άπεκρίθησαν εις και φωνά.

— Άπεφασίσαμεν, έξηκολούθησεν ο σύζυγος της Λευκοθέας, ύπακούοντες εις διαταγήν του Αυτοκράτορος, να πάρωμεν τον Βασιλέα της Ρώμης από τους Αυστριακούς, οι όποιοι τον κρατούν αιχμάλωτον.

Ο Ναπολέων παρητήθη χάριν του υιού του· οι έξενoi όμως τον ήπάτησαν και έπληραν μαζί των το παιδί, διά να το κάμουν Αυστριακόν. Ημεις δέν το θέλομεν! Μας χρειάζεται ο Βασιλεύς της Ρώμης!

— Είμεθα έτοιμοι! άνέκραξαν οι αξιωματικοί όμοφώνως· ήτη μάς γρήγορα τί πρέπει να κάμωμεν!

— Θα σας εξήγησω το σχέδιόν μου, υπέλαθεν ο Κορμάς· επιτρέψατέ μου όμως να σας δείξω πρώτα κάτι τί, το όποιον θα σας βοηθήσει να το ένοήσετε.

Ο Λουδοβίκος Κορμάς ύψωσε την χείρα. Και άμέσως έξηλθον από τον σκοτεινόν διάδρομον εις το φως του ύπογειου, ή κυρία Σάν-Ζέν και ή Λευκοθέα, ή όποία έκρατούσαν από το χέρι τον τετραετή υιόν της. Ητο ώχρα και συγκεκλιμένη. Ο μικρός εκύτταζε μ' έκπληξιν το υπόγειον εκείνο και τους ανθρώπους που τον περιστοίχιζαν. Άλλά μόλις άνεγνώρισε τον πατέρα του, ο όποιος τώ έτεινε τας άγκάλας, έπρεξε προς αυτόν με όλην την ταχύτητα των μικρών του ποδών.

Ο συναγματάρχης τον έσήκωσε και τον έποποθέτησε πλησίον της εικόνας της καρφωμένης εις τον τοίχον. Η κυρία Σαμπώ και ή κυρία Σάν-Ζέν έπλησαν από ένα κερύ και έστάθησαν ελατέρωθεν του συμπλέγματος...

Ήθυρος έκπληξως διέδραμε τότε την όμηγυριν και έπιφώνησε θαυμασμού διεσταυρωθήσαν.

— Ο ίδιος!
— Άπαράλλακτος!
— Θαύμα!

Πραγματικώς, ή όμοιότης μεταξύ του υιού του Λουδοβίκου Κορμά και της εικόνας του Βασιλέως της Ρώμης ήτο καταπληκτική. Η ίδια ηλικία, τα ίδια

«Είμεθα έτοιμοι!...» (Σελ. 344, στ. α'.)

ξανθά και σγουρά μαλλάνια, τα ίδια γαλανά μάτια, το ίδιον στρογγυλόν πρόσωπον με το κάπως μεγάλον πηγούνι που υπενθύμιζε την μορφήν του Ναπολέοντος.

Η Λευκοθέα, βλέπουσα και αυτή ό,τι έδλεπον όλοι, ήρχισε να κλαίη, διότι έγνώριζε ποίον σχέδιον βασιζόμενον ακριβώς επ' αυτής της όμοιότητος, είχε συλλάβη, ο σύζυγός της.

— Φίλοι μου, έλεγεν ο Κορμάς, πιστεύω να μ' ένοήσετε. Χάρις εις την εκ Θεού όμοιότητα του μικρού μου υιού με τον Βασιλέα της Ρώμης, θα δοκιμάσω να πάρω τον διάδοχον του Ναπολέοντος από τα χέρια των Αυστριακών.

— Δηλαδή ναλλάξης τα δύο παιδιά; ήρώτησε κάποιος

— Αυτό εινε δική μου δουλειά, άπεκρίθη ο Λουδοβίκος Κορμάς, Σεις πρέπει να ξέυρετε μόνον ότι αύριον ή γυναικά μου, ο υιός μου και εγώ αναχω-

ρούμεν εις Βιέννην. Τα διαβατήριά μας εινε έτοιμα. Έχομεν συνεννοηθή με δικούς μας ανθρώπους εις τανάκτορα του Σαινμπρύν, όπου διαμένει όλανέν ο Βασιλεύς της Ρώμης, και έλπίζομεν να επιτύχωμεν.

Λυγμός της Λευκοθέας διέκοψε το λογιδίριον· άλλ' ο συναγματάρχης έλαβε την χείρα της συζύγου του, και σφιγγων αυτήν διά να κραύνη την λύπην της και να ένθαρρόνη την άφοσίωσιν της, έξακολούθησεν:

— Όσον άφορά σας, πρόκειται απλώς να ταχθήτε κατά διαστήματα εις τον δρόμον, μέχρι του σημείου των αυστριακών συνόρων, το όποιον θα σας ύποδειξω άργότερα, διά να έξασφαλίσετε το άπρόσκοπτον ταξείδιον του Βασιλέως της Ρώμης μέχρι Παρισίων, εάν κατορθώσω να τον αρπάσω από τους φύλακας του.

— Και όταν φθάση εις το Παρίσι, τί θα κάμη; ήρώτησεν εις των αξιωματικών.

Η κυρία Σάν-Ζέν, ή όποία έσιώπα έως τώρα, ανέλαβε ναποκριθή εις αυτήν την έρώτησιν.

— Άς φθάσι, με το καλό, είπε, και τάλλα εινε δική μας δουλειά. Φθάνει να τον ίδουν μια φορά οι Παρισιοί, περιστοιχισμένον από καμμιά έκατοστή γενναίους στρατιώτας του Ναπολέοντος, και να ιδήτε πως θάρχισουν πάλιν να φωνάζουν: «Ζήτω ο Αυτοκράτωρ!»

Σας το βεβαιώ εγώ! Ο λαός έχει πιά συγαθή τους Βουρβόνους και θυμάται με πόθο τες παλίες δόξες. Και μόλις παρυσιασθή, ο μικρός Ναπολέων, θα οδηγηθή θριαμβευτικώς εις το Κεραμεικόν.

Ένθουσιασμός άπερίγραπτος υπεδέχθη την διαβεβαίωσιν της στραταρχίνας. Οι συνωμότες δέν έφώναζαν πολύ, διά να μήν ελκύσουν την προσοχήν της Αστυνομίας. Ύψωνα όμως τας χείρας, κ' έπετούσαν τα καπέλλα των, κ' έσήκωναν εις την άγκυλιά των τον υιόν του Κορμά και τον κατεφιλούσαν, ως να ήτο ο άλλος, τον όποιον έπρόκειτο να φέρουν.

Ο συναγματάρχης έδωσεν άκόμη εις τους φίλους του διαφόρους σχετικές οδηγίας, και έπειτα, περι την τρίτην πρωϊνήν ώραν, ένας-ένας οι συνωμότες, με πολλας προφυλάξεις, έξηλθον από το υπόγειον διά του μυστικού διαδρόμου.

Εις τον δρόμον, απέξω από το δαντε-

«Ένθουσιασμός άπερίγραπτος διεδέχθη την διαβεβαίωσιν...» (Σελ. 344, στ. γ'.)

λοκωλείον της Ζινέττας, οι δύο άστυνομικοί έξηκολούθουν να φρουρούν νυσταλέοι.

— Ωραία ιδέα και αυτή! έλεγεν ο ένας· να ξενυκτίσωμε απέξω από ένα μαγαζί όπου δέν υπάρχει κανείς!

— Τι τα θέλεις! άπεκρίθη ο άλλος. Αυτή εινε ή δουλειά μας.

Την ώραν εκείνην, ο Λουδοβίκος ΙΗ' έκοιμάτο μακαρίως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ ΚΡΟΥΣΟΥ

Εις τους λόφους τους υπερκειμένους των ανακτόρων του Αυτοκράτορος της Αυστρίας, εις το Σαινμπρύν, εύρισκεται μικρά κοιλιά χωρισμένη έντελώς από τα πυκνά δένδρα της όδου της Βιέννης και από τας μεγάλας πεδιάδας του Δούναβειος. Εκεί υπήρχεν οικίοςκος έλβετικού ή μάλλον τυρολικού ρυθμού, τον όποιον οι κάτοικοι των ανακτόρων ώνόμαζαν Τουρέλερ-Χάουζ.

Εις αυτό το έξοχικόν μέρος έπανευρίσχομεν τον φίλον μας Τιάρκον, τον Βασιλέα της Ρώμης, την κυρίαν Μοντεσκιού και μερικους υπηρέτας. Η παιδαγωγός, καθισμένη εις την σκιάν, μ' ένα βιβλίον

εις το χέρι, συλλογίζεται βεβαίως την Γαλλίαν, το Παρίσι, ένθ συγχρόνως επιβλέπει τα παιγνίδια του μικρού Ναπολέοντος.

Χάρις εις τον Τιάρκον, ήσαν τόσον διασκεδαστικά αυτά τα παιγνίδια!

Ο νεαρός βοημός, άφού έμεινεν όλίγας έβδομάδας εις τους σταύλους, υπό τας διαταγας του κακού εκείνου Φράντς, ήλθεν εις την Βιέννην ως άμαξηλάτης μετά της λοιπής συνοδείας, ένήργησε δε τόσον καλά, ώστε μόλις έφθασαν εις το Σαινμπρύν, ανέλαβε πάλιν τα παλαιά του καθήκοντα πλησίον του βασιλέως της Ρώμης. Εις τούτο τον έβόηθησε βεβαίως και ή κυρία Μοντεσκιού, ή όποία είχεν άπαιτησή ν' αποδώσουν εις τον μαθητήν της τον άλλον συμπαικτην του.

Ο φίλος της Ζινέττας έτήρει, βλέπετε, πιστώς τον όρκον που είχε δώση εις τον Αυτοκράτορα. Δέν έγκατέλειψε τον Βασιλέα της Ρώμης.

Κανείς άλλως τε, εις την αύλήν του Αυτοκράτορος της Αυστρίας, δέν έσκέφθη να ζητήση την απομάκρυνσιν του Τιάρκου. Ο καλός Βοημός, ο όποιος δέν ήτο ούτε καν Γάλλος, καμμίαν δυσπιστίαν δέν ένέπνευεν εις τον πριγκίπα

Μέττερνιχ, και ένθ καθημερινώς έξαπεστέλλοντο εις την Γαλλίαν οι πιστοί, οι όποιοι είχον συνοδεύση τον υιόν του Ναπολέοντος, ο πρώην άπόλυτος άπειναντίας έχαιρε της άπολύτου έμπιστοσύνης των Αυστριακών.

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΛΑΤΑΝΟΣ Κ' Η ΛΕΥΚΑ

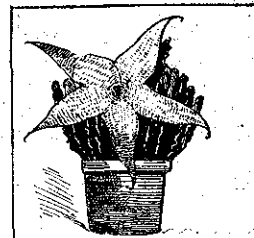
Τον πλατάνο νερό τον τρέφει τρεχούμενο κ' από τα νερά. Καθάριο της πηγής νερό για να ποτίσης, κύλα, τον πλατάνο τον ίσπερό με τα πλατειά του φύλλα.

Τη λεύκα άγέρας τήνε κάνει πιδ φουντωτή κ' άπ' το πλατάνο! Άγέρα, φύσασε άπαλά, το φθσημά σου άξίζει, πρώτη άπ' τα δένδρα τα ψιλά, τη λεύκα να δροσίζη.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Σπάνιον φυτόν

Το σπάνιον αυτό φυτόν εύρισκεται εις το Πάρκον Άλεξάνδρας του Μάντζεστερ (Άγγλία). Εινε από τα φυτά

έκεινα, τα όποια δέν άνθίζουν κατ' έτος, άλλα κατά μακράς ετών περιόδους. Αυτό το ώραιον άνθος που βλέπετε εις την εικόνα, εινε το πρώτον που κάμνει το φυτόν ύστερ' από είκοσι έτη που υπάρχει εις το Πάρκον Άλεξάνδρας. Όταν θάνθιση και πάλιν, οι σημερινοί νέοι θα εινε γέροντες!...

Πολύτιμον πόδι

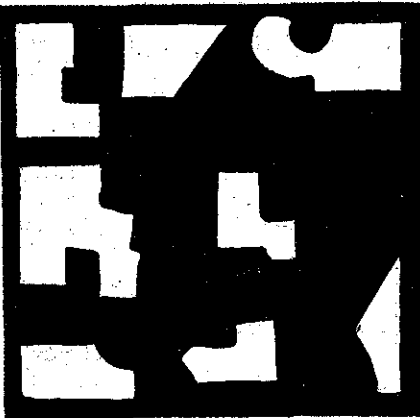

Το πόδι, το όποιον εικονίζεται άπέναντι, άνήκει εις μίαν κυρίαν της ύψηλής άριστοκρατίας... των Ινδιών.

Αι κομψαί Ινδαί, βλέπετε, δέν άρχοονται να φορούν κομμηματα εις ταυτιά, εις τον λαιμόν,

εις τα χέρια, εις την όσφύν. Στολίζουν άκόμη με δακτυλίδια και τα δάκτυλα των ποδών, και φορούν βραχιόλια και εις τους αστραγάλους. Οι πολύτιμοι λίθοι, οι όποιοι υπάρχουν εις τα κομμηματα του βαρβαρού αυτού ποδιού, αξίζουν όλόκληρον έκατομμύριον!

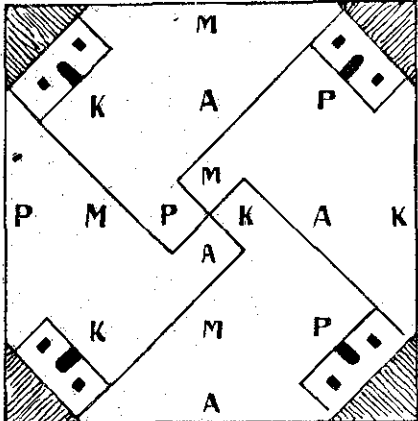
Παιγνιον

Να συναρμολογηθούν τα όκτώ αυτά λευκά τεμάχια επί μαύρου έπιπέδου, ώστε ναποτελεσθή εις αριθμός μαύρος επί έπιπέδου λευκού.

Άήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, έμπορεί να στείλη την λύσιν του άνω Παιγ.

Δύσις του Προβλήματος του 40ου φυλλαδίου

Ίδου πως θα διαιρεθή ο άγρός εις τέσσαρα ίσα και όμοια μέρη, ώστε έκάστη οικία να έχη εις το μεριδίον της τέσσαρα διάφορα δένδρα.

Σελισί ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΜΑΤΑ

Ενώ από τη μία μεριά τὸ γλωσσὸν φεγγάρι φαίνεται νὰ ἀποχωριζέται τὸν μαύρον οὐρανὸν, ἀπ' τ' ἄλλο μέρος ἡ ἀνατολὴ ἀρχίζει μόνις νὰ γλυκοφωτίζεται.

Σκόρπιοι Μενεξέδες

ΣΥΝΕΦΙΑΣΜΕΝΑ ΓΕΡΟΝΤΑΜΑΤΑ

Παίρνει τὴ ρόχα τῆς ἡ γρηά-Κώσταίνα, καὶ τραβᾷ γιὰ τὸ δάσος. Θέλει νὰ μαζεύσῃ ξύλα, γιὰτὶ ὁ χειμῶνας ἀρχίζει, καὶ πρέπει νὰ ἔχη πολλά, γιὰ νὰ παρῶσῃ τὴν ἐποχὴ τοῦ κρύου.

ΑΠΟΒΡΟΧΟ

Γέλασε πάλι ὁ οὐρανὸς καὶ μιὰ λαμπράδα ἀπλώθηκε [ἀπλώθηκε

Μαγαρωμένος Βασιλεῆς

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

Ὁ Νέρων, ὁ τόσον ἀπαισιῶς ὀνομαστός διὰ τὴν σκληρότητά του, αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος, διέταξε μίαν ἡμέραν νὰ ἐλθῇ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος Λατρεάνιος.

ἀγαποῦν καὶ νὰ τὴν σέβονται, παρὰ μόνον νὰ τὴν φοβούνται, καὶ τὸ τελευταῖο ποῦ τῆς εἶχε μείνῃ, τὸ ἑκαταράσθη ὅταν ἐγενεῖσθε στρατιώτης χωρὶς τὴν θέλησίν της, καὶ ἡ κατάρα τῆς ἐπίσεως, γιὰτὶ ὅταν πῆγε στὸν πόλεμο, ἐσκοτώθη.

Σανθὴ Μουσὴ

ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Μεσάνυχτα καὶ μοναχὰ ἀπάνουθε τὰ στέρια Χύνουν μιὰ λάμψη πένθημι σάραχνια- [σμένα μνήματα

ΑΠΟΒΡΟΧΟ

Γέλασε πάλι ὁ οὐρανὸς καὶ μιὰ λαμπράδα ἀπλώθηκε [ἀπλώθηκε

Μαγαρωμένος Βασιλεῆς

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

Ὁ Νέρων, ὁ τόσον ἀπαισιῶς ὀνομαστός διὰ τὴν σκληρότητά του, αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος, διέταξε μίαν ἡμέραν νὰ ἐλθῇ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος Λατρεάνιος.

«Μεταξὺ τῶν φίλων σου, τῷ εἶπεν, ὑπάρχουν μερικοὶ, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἐχθροὶ μου ὀνόμασέ τους εἰς ἐμέ, διὰ νὰ τοὺς θανατώσω.— Οὐδέποτε, ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος.— Δοιπὸν, θὰ ριφθῆς δέσμιος εἰς τὴν φυλακὴν.— Ἔστω, δὲν θὰ φυλακισθῶ ὅμως με δακρυμένους ὀφθαλμούς.— Ἐάν δὲν φοβῆσαι τὴν φιλακίαν, θὰ σὲ ἐξορίσω.— Καὶ ποῖος θὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ ὑπάγω ἐκεῖ-πέρα εὐθύμως, πλήρης ἐλπίδων καὶ εὐχαριστημένους ἀπὸ τὴν τύχην μου!— Τότε θὰ καταδικασθῆς εἰς θάνατον!— Ἀλλὰ δύνασαι νὰ μὲ ἐξαναγκάσῃς νὰ ἀποθάνω ὡς δειλὸς γογγύζων καὶ στενάζων;— Πρόδοσε τὸ μυστικόν σου, σὲ διατάττω!— Δὲν θὰ τὸ προδώσω ποτέ, διότι τοῦτο ἐξαρτάται μόνον ἀπὸ ἐμέ.— Θὰ σὲ ρίψουν εἰς τὰ σίδερα!— Τί λέγεις, φίλε μου, ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος, ἐμὲ ἀπέλειψες ὅτι θὰ ρίψῃς εἰς τὰ σίδερα! Θὰ θέσῃς ὑπ' αὐτὰ τὰς κνήμας ἄλλ' ἢ τῆς θέλησός μου θὰ μείνῃ ἐλευθέρη καὶ τίποτε δὲν δύναται νὰ μοῦ τὴν ἀραιώσῃ.— Θὰ διατάξω ἀμέσως νὰ σὲ ἀποκεφαλίσουν.— Καὶ πότε σοῦ εἶπον ὅτι ἡ κεφαλὴ ἔχει τὸ προνόμιον νὰ μὴ κόπτεται; Ὁ Νέρων τότε, τρέμων ἐκ τῆς ὀργῆς, διέταξε νὰ ἀποκεφαλίσθῃ ὁ Λατρεάνιος. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πρῶτον κτύπημα τοῦ δήμιου ἦτο ἀδύνατον ὥστε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ, ὁ Λατρεάνιος ἔτεινε καὶ πάλιν τὸν τραχήλον του, χωρὶς νὰ προσέρῃ οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον στεναγμόν. Ὡ! ὁ γλυκὺς θάνατος! Πόσον ὁ ἄνθρωπος καθίσταται μέγας, ὅταν κἀμὴν τὸ καθῆκον του μετὰ τοιαύτης θείας ἡμερίας, καὶ ἀντιμετωπίσῃ μειδιῶν τὴν ὀδύνην καὶ τὸ μαρτύριον!

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΠΟΥΔΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ

Vingt cent-mille ânes dans un pré et cent-vingt dans un autre. Combien y-avait-il de pieds et d'oreilles?

Ὁ ἀπάντησις εἰς τὴν παραδοχὸν αὐτὴν ἐρώτησιν θὰ ἀνήρχετο εἰς πολλὰ ἑκατομμύρια ποδῶν καὶ ὠτων, ἀλλὰ μετ' ἐκπλήξεως δύνασθε νὰ παρατηρήσετε, ὅτι με τὴν αὐτὴν προφορὰν ἀλλὰ διάφορον ὀρθογραφίαν, μειώνετε ὑπερμέτρως τὸν ἀριθμὸν:

Vincent mit l' âne dans un pré, et s'en vint dans un autre. Combien y-avait-il κλ; Ἡ ἀπάντησις προφανῶς εἶνε 6 πόδες καὶ 4 ὦτα!

Καλὸς Σαμαρείτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Γόρδιος Δεσμὸς, βλέπων τὴν ὑπέρτριαν νὰ πλένῃ φάρια, ἀπεφώνησε: — Δὲ βαρυστά, καίμην, τόσον καιρὸ μὲς στὴ θάλασσα, θέλουν καὶ πλύσιμον!

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

- Βιβλία τεραπνᾶ, μορφωτικὰ καὶ ἡθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς „Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν“.
Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Χρυσὸς φρ. 8.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.
Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸς φρ. 5.
Λεῦκωμα μικρῶν μυστικῶν, Ἐκαστον τετραδίων φρ. 0,15
Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,—
Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,—
Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—
Ἡ Μαρουσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσὸς φρ. 5.
Ἡ Μούσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσὸς φρ. 2,50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸς φρ. 5.
Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδων) Σειρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20.
Παιδικὸν Θέατρον (Σενοπούλου) φρ. 2.
Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσὸς φρ. 2,50.
Πρόδος ὁ Νιῦν (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸς φρ. 5.
Ὁ Πυρροποῦλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸς φρ. 5.
Ἐπίτῃ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50. Χρυσὸς φρ. 5.
Ὁ Φῶτης. Ἐπιμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρταΐδου, φρ. 0,60.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 14ην Σεπτεμβρίου 1910

ΣΟΥ ἔστειλα τὸ βραβεῖόν σου, Μαγαμένη Φῶσις, ποῦ θέλεις νὰ τὸ ἔχῃς ὡς ἀνάμνησιν αἰτῆς εὐτυχημένης αὐτῆς ἐποχῆς καὶ μιᾶς ἀγαπημένης φίλης ποῦ σὰς παρέχει τόσας εὐχαριστίας. Τὰ καλά σου λόγια με συγκίνησαν. Περιμένο καὶ τὸ ἐκτενέστερον γράμμα. Κρίμα! αἱ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων παραστάσεις τῆς Τοιγαροῦλας διεκόπησαν, διότι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐρασιτέχνους ἠθοποιούς της, ὁ ἀδελφός της Δάφνης τοῦ Πηνειοῦ, ἐκτύπησε σοβαρὰ τὸ μάτι του καὶ εὐρίσκειται πρὸ μηνὸς εἰς Ἀθῆνας. Εὐχόμενα περαστικά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΑΝΩΜΩΝ

Νὰ ἰδοῦμεν λοιπὸν, Μικροῦλα Πατριὰ, θὰ πραγματοποιηθῇ φέτος τὸ ὠρατὸν σχέδιόν σου; Ἐνας μικρὸς Σύλλογος ὑπὲρ διαδόσεως τῆς Διαπλάσεως καὶ ἐγγραφῆς ἀπόρων, ἀλλὰ Σύλλογος ποῦ ἀνὰ ἐργάζεται, νὰ δρᾷ, με λαχρῆτα, ἐκδρομὰς, συναυλίας κτλ., εἴμπορεῖ πραγματικῶς νὰποθῇ ὠφέλιμος καὶ εἰς τὰ μέλη του καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Σημαιοφόρε Ἕλλην, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τῶν πέντε γάτων σου. Ἐγὼ μίαν Πίσσαν μόνον εἶχα, καὶ τὴν ἐξέκαμα. Τὰ «Περὶεργα» εἴμπορεῖ νὰ μοῦ τὰ στείλῃς γαλλικὰ με τὰς εἰκόνας τῶν κ' ἐγὼ τὰ μεταφράζω. Δὲν εἴμπορῶ νὰ μαντεύσω, Ἐπαύροτος Πιλιὰς, τί εἶχεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ὁ κύριος αὐτός, ὅταν σοῦ ἔλεγεν ὅτι τὰ ψευδάνυμα εἶνε ἐναντίον τῆς ἠθικῆς! Τὰ ψευδάνυμα εἰσῆλθον κατ' ἀνάγκην, διὰ νὰ εἴμπορῶ νὰ λ-

ληλογραφῶ ἐλευθέρη με τοὺς φίλους μου καὶ νὰ τοὺς συμβουλεύω, ἢ νὰ τοὺς κἀμην καὶ παρατηρήσεις, νὰ τοὺς κρῖνω εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς, κτλ. χωρὶς νὰ τοὺς ἐχθέτω. Ἐπειτα, τὸ νὰ παρουσιάζεται κανεὶς με ψευδώνυμον, σημαίνει ὅτι εἶνε μετρούφρων.

Λατρεμμένο Ἀφρόκρινον, τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ. Καλῶς ἦλθε! Ὡστε τὸ καλοκαίρι αὐτὸ, με τὴν τεμπελιάν, ἀξήσῃς κατὰ 8 ὀκάδας καὶ τώρα εἶσαι 38 καὶ κἀτι. Καὶ μιὰ ἄλλη φίλη μου, ἡ Μελάχρα, ἄμα ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν ἐξοχίην, ἐξυγ(α)σθῆ καὶ εὐρέθη 45 καὶ κἀτι. Ἀληθεῖα, νὰ με πληροφροῦτε κάπου-κάπου καὶ διὰ τὸ βάρος σας. Ἀξίζει νὰ ξεῦρω πόσον βαρύνουν οἱ φίλοι μου. Φιλέρημε Τονγόν, δὲν ἔχεις δίκαιον νὰ παραπονησῇαι. Πολλάνις ἐξήγησα διατί δὲν εἴμπορῶ νὰπάρω ἐπίσης ἐκτενῶς εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς. Ἡ σημερινὴ σου ὠραιότητι, Γράφε μου κ' ἔννοια σου. Μάθετε καὶ αὐτὸ: ἡ Ὀνειρευμένη Πατρίδα εἶνε ἀγόρι. Κατὰ λάθος ἐσημειώθη κορίτσι εἰς τὰς ἐγκρίσεις τοῦ 38ου φυλλαδίου.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ χελιδόν», «Θούριος» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. — «Εὐθῦμον» τῆς Κυριακοῦλας Κωνολεῦκου. — Διάφορα τοῦ Λατρεμμένου Ἀφρόκρινου. — «Φύλλα Μαργαρίτας» τῆς Ἐβερδοστούχης. — «Ἐσπερος-Αὐγερινός» τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνος. — «Ἡ Τρελλή» τοῦ Χαιρετισμοῦ τῆς Ἠλιόγεννητης. — «Γαλήνη» τῆς Μικροῦλα Πατριανῆς. — Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΟΝΤΑΙ:

«Μία Προσευχὴ» (στῆχοι λαθαβαρμένοι) — «Ἡ διδασίς τῆς Ἐρμυρᾶς Ὀυλιόσσης». — «Ἡ μαύρη θάλασσα». — «Φθινόπωρον».

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις τοῦ Ἐγγόνου Ἀυτοκράτορος Ἰε. Ἀλληλογραφίαν 21ου φύλλου].

ΙΓ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Υπόλοιπον ἐκ τοῦ 12ου Δελτ. δρ. 2,85. Νέα εἰσφορὰ: Βολταῖρος λ. 50, Τοιγαροῦλα δρ. 1, Γ. Μούσος λ. 25, Σανθὴ Μουσὴ δρ. 1, Κάμην λ. 70, Κερκυραϊκὴ Ἀῖρα λ. 20, Φίλεργος Ἠγεμονίς λ. 60, Προϊνὴ Ὀμιλῆ δρ. 1, Θριαμβεύουσα Ἐλλάς δρ. 1, Περιπαθῆς Μελωδία δρ. 1.— Τὸ ὅλον μέχρι τῆς 14 Σεπτεμβρίου δραχμὰι 10,10. Ἐκ τοῦ ποσού τούτου διετέθησαν δρ. 10 πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὴν Διαπλάσιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 29 ἀπόρου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Τὸ δὲ περισσεῦμα ἐκ λεπτῶν 10 μεταφέρεται εἰς τὸ προσεγῆς 14ον Δελτίον. Ὑπολείπονται ἤδη 55 ἀποροὶ ἐκ τῶν συστημένων πρὸς ἐγγραφὴν, καὶ ἀναμένω νέας εἰσφοράς διὰ νὰ τοὺς ἐγγράψω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΑΝΩΜΩΝ

Νὰ ἰδοῦμεν λοιπὸν, Μικροῦλα Πατριὰ, θὰ πραγματοποιηθῇ φέτος τὸ ὠρατὸν σχέδιόν σου; Ἐνας μικρὸς Σύλλογος ὑπὲρ διαδόσεως τῆς Διαπλάσεως καὶ ἐγγραφῆς ἀπόρων, ἀλλὰ Σύλλογος ποῦ ἀνὰ ἐργάζεται, νὰ δρᾷ, με λαχρῆτα, ἐκδρομὰς, συναυλίας κτλ., εἴμπορεῖ πραγματικῶς νὰποθῇ ὠφέλιμος καὶ εἰς τὰ μέλη του καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

Νέα ψευδάνυμα: Λατρεμμένο Ἀφρόκρινον, κ. (Δ.Χ.) Φανόσι, κ. Εὐζωνάκι, κ. (Ι. Α.) Ἀστυνοκράτος Λαγός, κ. (Π. Μ.) Μαγικὴ Ράβδος, κ. (Χ.Κ.) Χρυσόμαλλον Δέσος, κ. (Μ. Π.) Κορυφὴ τοῦ Βουροῦ, κ. (Κ. Ζ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Φάρος τῆς Ἀλεξανδρείας, κ. Τοξοῦς Ἀρτεμῖς, κ. Στεφανοῦ τοῦ Ἀνέμου, κ. Ραβδαία Βροχί, κ. Παρθένον Δάσος, κ. Οὐρὰ τοῦ Διαβόλου, κ. Σανθὴ Ἀγοράμπελη, κ. Ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας κ.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἀνδρέον Ἀνδρῖον (οἱ λογαριασμοὶ σου χωρὶς τὸν ξενοδόχον, καὶ τὸ προτεινόμενον στέδιον ἀπραγματοποιήσῃ) Χαιρετισμὸν τῆς Ἠλιόγεννητης (τὰ ζητηθέντα ἐστάλησαν) Ἀλεξανδρον Μαυροκορδάτον (πολὺ γνωστὰ αὐτὰ ποῦ μοῦ στέλλεις κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσες φορὲς ἔχω δημοσιεύσῃ τὰ ἴδια ἢ ὅμοια) Θριαμβεύουσαν Ἐλλάδα (ἂν εἰς τὰ μέγιστα τοῦδε δημοσιευθέντα Δελτία δὲν εἶδες τὸνομά σου, σημαίνει ὅτι ἡ πρώτη σου εἰσφορὰ δὲν ἐλήφθη) Βυζαντινὸν Ἀετὸν (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἀνδοστολίστον Ἐξοχίην (ἔστειλα εἰμπορεῖς νὰ μῆθῃς τὸ ὄνομα, ἂν τὸ ζητήσῃς διὰ Μικράς Ἀγγελλίας καὶ ἂν, ἐννοεῖται, ἢ ἔχουσα τὸ ψευδώνυμον ἐλήθη καὶ σοῦ τὸ φανερώσῃ, ὅποτε θὰ σοῦ γράψῃ ἰδιαιτέραν ἐπιστολήν, τὴν ὅποιαν ἐγὼ θὰ σοῦ διαβιβάσω ἐνόησες τώρα πὸς γίνεσαι;) Ἀετὸν (ἔστειλα ἐκ φροντισίω, ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ βεβαία ὅτι ἐὰν εὐρῶ) Ράβδον τοῦ Μουσοῦ (ἡ τημεσίως ἐλήφθη) Παλλήροισαν (θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν ἐπιτυχήν παραστάσιν τῆς κομιδῆς ποῦ ἔχετε τὸ θεατροῦνι σας;) Παλαίονσαν Ἐλλάδα (ἔχει καλῶς ὁ κ. Φ. σὲ ἀντασπάζεται) Βασιλοῦσαν τῆς Κύπρου (διωρθώθη) Οὐραϊαν Μολπήν (ἔστειλα τετραδία καὶ ζητηθείσας πληροφορίας) Φιλελεύθερον (ὄχι) Ἐργάνην (ἔστειλα ἔχει καλῶς) Ἀθανάσιον Διάκον (τετρ. ἔστειλα) Πλοῖαρον Νέμον (βραβεῖον ἔστειλα ἢ μετρούφρων ἐπιστολὴ σου μοῦ ἔρρεσε πολὺ) Φασαϊνὴν τοῦ Σαντεκλέρ (τὰ ἔλαβα) Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς (ἐλήφθησαν) Λατρετὴν Γαλανόλευκην (καλῶς ἦλθε!) Ρίγαν Φερραῖον (εὐχόμενα περαστικά εἰς ὑπ' ἀριθμ. 29 ἀπορῆν) (ναί, εἶνε συνδρομητῆραί μου) Ἀεροναυτοπούσαν, Ὑπερῆρανον Γιοσεμί, κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεγῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 5 Ὀκτωβρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 12 Ὀκτωβρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 30 Ὀκτωβρίου.

Ὁ γάρησις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅμοιου δῖον νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνιζόμενοι πολεῖται ἐν τῷ Τραφεῖῳ μὲ εἰς φανελῶν, ὅν ἕκαστος περιεχίει 20 φύλλα καὶ τιμὰται φρ. 1.]

435. Δεξιγράφος

Ἄνθη δύο μάποτελοῦν, Πλοῖα, βάρηες με περνοῦν.

436. Δεξιγράφος μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Θεὸν με τάρθρον του ἀνεγραμμάτισα, Καὶ με θηρίον μαζὶ ἐσχημάτισα Ἄνδρα μεγάλον, Δάξαν τῶν Γέλλων.

437. Στοιχειόγραφος

Τῆς Περσίας βασιλιχᾶ Ἄπ' τὴν κόμη πιδίω, Ἐνα γράμμα τοῦ κολλῶ Καὶ νησάκι φτιάνω.

438. Ρόμβος

*****

Καθῆτως καὶ ὀρεζοντίως ἀναγινώσκονται κατὰ σειρὰν: Σύμφωνον, νῆσος, ἐγγλῆμα, Ἀυτο-

